

Но заслѣпили се очитѣ на нѣкои селяни отъ богатствата на българскитѣ болярски семейства. По вратниците женитѣ и бабичкитѣ приказвали само за златошитѣ дрехи, коприненитѣ юргани, сребърнитѣ и златни сждове. Подъ сѣнкитѣ старцитѣ пушили извити лули, гълтали лютъ димъ и се охкали за пропадналата ни царщина. Ония, които били ходили въ Търновъ града, разправяли за гиздавитѣ царски палати, за високитѣ стени и крепости, които ограждали столицата и се чудѣли, какъ турчинътъ е влѣзълъ въ него.

А късно вечерѣта, въ тъмнината се събрали нѣколко мъже. Тѣ пѣкъ пресмѣтали, колко ли жълтици носятъ съ себе си боляритѣ.

— Видѣхъ едно муле, натоварено съ два сандѣка. Мулето се огъваше подъ тоя товаръ. Въ тия сандѣци има злато, какво друго може да е тъй тежко? — шепнѣлъ единъ съ алчни очи.

— Азъ пѣкъ видѣхъ, — добави другъ, — че съ голѣмо внимание и любовъ снѣха тоя товаръ отъ мулето. Двама най-снажни боляри отнесоха сандѣцитѣ до приготвенитѣ си легла и ги поставиха до главитѣ си.

— Това ще е златото на бѣглецитѣ. Може ли да избѣгатъ, а да не взематъ златото? — допълнилъ трети.

— Съмнение нѣма: сандѣцитѣ сж пълни съ злато, — свѣткалъ зли очи другъ, — защо брѣтвимъ и губимъ време? Трѣбва да измислимъ, какъ да вземемъ златото! А трудно ще е! Въоръжени сж. Храбри и опитни воители сж. А ние нѣмаме никакво оръжие!

— Лесно ще е, не бойте се. Тѣ сж уморени. Спятъ, като агънца сега. Ще вземемъ по една брадва. Ще влѣземъ предпазливо и ще ги изсѣчемъ. Иначе не може! Не даватъ тѣ златото си лесно.

— Тѣй да бжде!

Въ тъмната нощъ, край плѣвника, въ който били отседнали гоститѣ, полазили сѣнки. Следъ малко се чули тѣпи удари и жални охкания. А после, въ лудъ бѣгъ, сѣнкитѣ изчезнали въ близката вѣковна гора.

Тръшнаха сандѣцитѣ на земята. Нѣколко удара съ брадви и жадно се впили прѣститѣ въ разбититѣ сандѣци.

— А, какво е това? Меко! Прѣстъ! Земя! — извикалъ нѣкой.

— Не мога да напипамъ жълтици, — добавилъ другъ съ треперящъ гласъ.